Türkiye’de Giderek Artan Hukuka Aykırı Bir Ekonomik Faaliyet Olarak Kredi Kartı Kullanılması Suretiyle Tefecilik

Usury by Using Credit Card as an Increasing Unlawful Economic Activity in Turkey

Assoc. Prof. Dr. Hakan Karakehya (Anadolu University, Turkey)

Abstract

Usury is regulated in article 241 of the Turkish Penal Code as a crime in the field of the economy, industry and trade. The state aims with the regulation to protect continuation of the economic order in the country. Usury by using credit card is one of the most common committing methods of the usury crime in Turkey. Due to this crime, there are many people in the economic difficulties and too much tax losing for the state, recent years in Turkey. Nevertheless usury by the credit card is getting increase with each passing day, because of the easiness, profitability, being risk-free of the action. Increasing controls and reduction to more reasonable levels of the prescribed interest for the credit card debts will be effective in the fight against the crime.

1 Giriş

İnsanların borç alabilecekleri kişi veya kurumlara duydukları ihtiyaç çok eski tarihler de bile varlığını hissettirmiştir. Öyle ki, Eski Mısır’da, Sümerlerde ve Babil İmparatorluğunda borç alıp verme işlemleriyle uğraşan kişiler ticari hayatın ayrılmaz parçası haline gelmişlerdi. İnsanların dokunulmazlıkları olan mabetlerde kendilerini daha güvende hissetmeleri ve din adamlarının da toplumda itimat edilir kimseler olarak görülmelerine bağlı olarak, bu tür borç işlemleriyle ilk olarak din adamları uğraşmıştır. Hatta tapınaklarda yapılacak bazı vadesi gelen borcun tahsil usulleri, alınacak faiz oranları, gibi hususlar Hammurabi kanunlarında ayrıntılı olarak düzenlenmişlerdir (Tarlan, 1987).

Dolayısıyla borç alınacak kişi ve kurumlara duyulan ihtiyacın ticari hayatın başladığı zamanlardan beri varlığını hissettirdiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bu nedenle günümüzde de ticari hayatın temel bir gereksinimi olan bu tür faaliyetlere izin verilsin veya verilmesin, ekonomik hayatın içinde borç verme ve alma faaliyetinin önüne geçmek pek mümkün görünmemektedir. Ancak günümüzde ekonomik faaliyetlerin alanı o kadar çeşitlenmiş ve bu tür faaliyetler toplumsal düzeni o kadar etkiler hale gelmiştir ki; birçok devlet ortaya çıkabilecek kontrolsüz toplumsal hareketlenmelerin önüne geçme gerekçesiyle borç alınıp-verilmesi faaliyetlerini denetim altında tutma eğilimindedir (Özgenç, 2010). Hatta sadece borç alınıp verilmesi değil; toplum içerisinde parasal hareketliliği etkileyen ve ekonomi alanında önemli yansımaları bulunan diğer birçok ekonomik faaliyet de devlet tarafından kontrol altına alınmaya çalışılmakta, devlet denetimi dışında hareket eden kişiler de değişik cezai yaptırımlara muhatap kılınmaktadırlar. Türk hukuk sistemi bakımından Bankalar Kanunu m.151’de düzenlenen izinsiz bankacılık faaliyetinde bulunma ve Türk Ceza Kanunu (TCK) m.241’de düzenlenen tefecilik suçları, bu durumu yansıtan en önemli düzenlemelerdir. Bu düzenlemelerle devlet mevduat toplama, borç verme gibi bir takım eylemlerin, sadece kendi izin verdiği ve dolayısıyla denetleyebildiği kişi ve kuruluşlar eliyle yapılmasına imkan sağlamaktadır. Gerekli koşulları gerçekleştirmeksizin bu tür işlemlerde bulunanlar ise söz konusu suç tiplerinde öngörülen cezai müeyyidelere muhatap olma durumuyla karşı karşıya kalmaktadır.

Biz bu çalışmamızda kazanç elde etmek amacıyla başkasına borç para vermek şeklinde gerçekleştirilen tefecilik suçunun yeni bir işleniş şekli olan kredi kartı tefeciliğini inceleme konusu yapacağız. Bu bağlamda tefecilik suçunun unsurları ve kredi kartı tefeciliğinde bu unsurların ne şekilde meydana geldiği, suçun cezası, suçun kredi kartı kullanılmak suretiyle işlenmesinin boyutları ve son dönemde kredi kartı tefeciliğinde görülen artışın nedenleri çalışmada ele alınacak başlıca konular olacaktır. Çalışma sırasında Yargıtay içtihatlarından faydalanmak suretiyle uygulamadaki durumu tespit etmek ve normatif düzenleme ışığında kendi görüşlerimizi neden-sonuç ilişkisi içerisinde açıklamak ise temel çalışma yöntemimizi oluşturacaktır.

2 Tefecilik Suçuna İlişkin Genel Bilgiler, Suçunun Hukuki Konusu ve Sosyal Bir Vakıa Olarak Kredi Kartı Tefeciliği

Tefecilik suçu yürürlükte bulunan 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 241. maddesinde düzenleme altına alınmıştır. Söz konusu hükme göre; *“Kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para veren kişi, iki yıldan beş yıla kadar hapis ve beş bin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır.”* Madde gerekçesinde ise suç tipinin ihdasına ilişkin şu açıklamalar yapılmıştır: *“Madde metninde tefecilik fiili suç olarak tanımlanmıştır. Faiz veya başka bir namla da olsa kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para verilmesi, tefecilik suçunu oluşturur. Tefecilik suçu, iktisadi hayatımızda, “senet kırdırma” denen usulle de işlenebilir. Örneğin henüz vadesi gelmemiş bir bononun vadesinden önce başkasına verilerek karşılığında bono üzerinde yazılı meblağdan*

daha az bir paranın alınması durumunda tefecilik suçu oluşur. Çünkü bu durumda bononun el değiştirmesi, kişiler arasında doğmuş olan bir alacak borç ilişkisine dayanmamaktadır. İfade yerinde ise, bu durumlarda, birer ödeme aracı olan bononun veya çekin kendisi satılmakta ve satın alınmaktadır. İzlenen suç politikası gereğince, kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para veren kişi cezalandırılmaktadır. Buna karşılık, ödünç para alan kişi cezalandırılmamaktadır.”

Suçun hukuki konusu; suçla ihlal edilen hukuki varlık veya menfaattir. Suçun ihlal ediciliği kaynağını hukuki konudan alır. Her suçta nasıl bir fail varsa, bir de hukuki konu vardır (Toroslu, 2005). Yukarıda da açıkladığımız üzere devletler ortaya çıkabilecek olumsuz toplumsal sonuçlarını engellemek amacıyla ödünç para verme işlemlerini kontrol altında tutma eğilimindedirler. Nitekim kamusal bir kontrol mekanizması olmaksızın faiz karşılığı para alınıp verilmesi, sonuçta birçok kişinin ekonomik olarak zora düşmesi sonucunu ortaya çıkartabilecektir (Parlar, 2011). Toplumda bu şekilde zora düşen kişilerin sayısının artmasıyla birlikte ise gerek ekonomik gerekse toplumsal dalgalanmalar ortaya çıkabilecektir. Bu bağlamda devlet kazanç sağlamak amacıyla bu tür faaliyetlerde bulunacak kişi veya kuruluşları kontrol eder ve bunların ödünç para verme işlemlerinde uygulayacakları faiz oranı için sınırlar belirler. Bu bağlamda tefecilik suçunun hukuki konusunu ekonomi alanındaki kamusal düzen oluşturur (Özgenç, 2010). Nitekim suç tipini düzenleyen 241. madde, TCK’nın ikinci kitabının, üçüncü kısmının, dokuzuncu bölümündedir. Bu bölümün başlığı ise *Ekonomi, Sanayi ve Ticarete İlişkin Suçlardır*.

Kredi kartı tefeciliği ise son dönemde tefecilik suçunun en yaygın işleme yöntemlerinden birisini oluşturmaktadır. Son dönemde tefecilik suçunun bu yöntemle işlenmesinin boyutlarını göstermesi bakımından şu alıntıyı paylaşmayı uygun buluyoruz: *“Türkiye ekonomisine, yolsuzluk suçları kadar büyük oranda zarar veren tefecilik suçu boyut değiştirdi. Kredi kartı ile pos tefeciliği yaygınlaşmaya başladı. Pos tefeciliği yapan kişilerin, ticari faaliyet adı altında kamuflle olabilmeleri ve illegal faaliyetlerini legal gösterebilmelerindeki kolaylık, bu suçun artışında etkili oluyor. Son iki yıl içerisinde tefecilere yönelik toplam bin 165 operasyonda 3 bin 37 şüpheli şahıs yakalandı. Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele (KOM) Daire Başkanlığı’nın 2010 yılı raporunda, tefeciliğe ilişkin dikkat çekici bilgiler yer alıyor. Son dönemlerde bankalara borcunu ödeyemeyerek kara listeye girmiş olan insanlar, tefecilere giderek yüksek faizlerle borç para aldıkları, ancak sonucunda sahip oldukları tüm mal varlıklarını kaybettikleri ve tefecilik mağduru çok sayıda şahsın ise intihar girişiminde bulundukları ortaya çıktı. Her geçen gün tefecilik yaparak kolay yoldan para kazanacağını düşünen kişiler ile tefecilerin ağına düşen vatandaşların sayısının artması, vergisiz olarak kolay para kazanma hirsını artırdı. Bu durum ise işlerini kanunlara uygun olarak yapan kişileri olumsuz etkiliyor (Sabah Gazetesi (27.04.2012).”*

Gerçekten de daha önceden tefecilik suçu işlenirken ödünç para verilen kişiden bir senet vs. alınır ve bu şekilde tefeci kimse ileride alacağı parayı teminat altına almaya çalışırdı. Senedin tahsil edilememesi durumunda ise bazen çek-senet mafyası denilen örgütsel yapılar olaya müdahil olur ve cebir-tehdit kullanmak suretiyle parayı tahsil ederlerdi. Oysa günümüzde uygulanan kredi kartı tefeciliğinde, tefeci bakımından parayı tahsil edememe gibi bir risk bulunmamaktadır.

3 Kredi Kartı Tefeciliği Bağlamında Tefecilik Suçunun Unsurları

3.1 Genel Olarak

Bir fiilin suç teşkil edebilmesi için tipiklik, hukuka aykırılık ve kusurluluk unsurlarının gerçekleşmiş olması gerekir. Bu bağlamda aşağıda “kredi kartı tefeciliği”nin işleniş biçimi de göz önünde bulundurulmak suretiyle, tefecilik suçunun unsurları inceleme konusu yapılacaktır.

3.2 Tipiklik

Tipiklik, failin gerçekleştirdiği fiilin kanunda yer alan suç tanımı ile örtüşmesini ifade etmektedir. Bu bağlamda gerçekleştirilen fiil suç tanımına uymuyorsa; ortada ihlal edilmiş bir norm ve dolayısıyla suç da olmayacaktır. Tipiklik; “*maddi ve manevi tipiklik*”, “*tipik maddi unsur ve tipik manevi unsur*” ya da “*maddi unsurlar ve manevi unsur*” terimleri kullanılmak suretiyle ikiye ayrılabilir. Biz maddi ve manevi unsurların tipiklik içerisinde yer aldığını vurgulaması bakımından “*tipik maddi unsur ve tipik manevi unsur*” (*der objektive Tatbestand- der subjektive Tatbestand*) şeklindeki kullanıma bağlı kalmayı uygun buluyoruz (Aynı yönde bkz. Stratenwerth, 2000). Suçun tipik maddi unsurunun içerisine suç tanımının içerdiği *suçun maddi konusu, fail, mağdur ve fiil* girmektedir. Suçun tipik manevi unsuru ise fiil ile fail arasındaki psişik bağı ifade etmektedir.

Tipik Maddi Unsur:

Suçun Maddi Konusu: Maddi konu suçun üzerinde gerçekleştirildiği eşya veya kişi olarak ifade edilebilir. Ancak bu, failin fiziki faaliyetinin somut olarak üzerinde gerçekleştiği her kişi ya da eşya değil; sadece suçu düzenleyen normdaki tanımda söz konusu olan kişi veya eşyadır (Toroslu, 2005). Tefecilik suçunun maddi konusunu, kazanç amacıyla ödünç verilen para oluşturur. Kanunda bu husus açıkça belirtildiğinden, kanunilik ilkesi gereği başkaca şeylerin verilmesi bu suça vücut vermez. Bu bağlamda örneğin altın veya gümüşün kazanç elde etmek maksadıyla başkasına ödünç verilmesi tefecilik olmaz (Parlar, 2011). Buna karşın paranın Türk lirası

veya başka bir para birimi olmasının önemi bulunmamaktadır. Dolar veya euro gibi yabancı paraların faiz karşılığında verilmesi de tefecilik suçunu oluşturacaktır.

Kredi kartı tefeciliğinde ise bu maddi konu, kart çekildikten sonra mağdura verilen para olarak karşımıza çıkmaktadır.

Fail: Fail, kanunda tanımlanan suç tipini ihlal eden davranışı gerçekleştiren kişidir. Fail, fiilin aktif süjesi olarak ifade edilebilir (Toroslu, 2005). Bu suçun faili herkes olabilir. Bu bağlamda failin kamu görevlisi, kadın veya erkek olmak gibi herhangi bir özel vasıf taşımasına gerek yoktur (Parlar, 2005). Tefeciliğin kredi kartı vasıtasıyla işlenmesinde de özellik arzeden bir durum bulunmamaktadır.

Mağdur: Mağdur suçla korunan hukuki menfaat veya varlığın sahibidir. Mağdur suçun pasif süjesi olarak da ifade edilebilir (Toroslu, 2005). Tefecilik suçunun mağduru ise hem bu tür fiillerin yaygınlaşmasına bağlı olarak ekonomik düzeninin devamlılığı tehlikeye düşecek olan toplum hem de kazanç elde etmek amacıyla kendisine para verilen kimsedir (Meran, 2012). Kredi kartı tefeciliğinde ise mağdur, kredi kartıyla belirli bir para meblağı çekildikten sonra, kendisine karttan çekilen bu meblağın daha azı verilen kişi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Fiil: Kanuni tanıma göre tefecilik suçunu oluşturan fiil, başkasına kazanç amacıyla ödünç para vermektir. Bu tanıma ilk bakışta fiil bakımından ödünç para verme ve kazanç sağlama amacı olmak üzere iki belirleyici özelliğin olduğu göze çarpmaktadır. Ödünç verilecek şeyin para olmasının, bu suçun oluşması bakımından zorunlu olduğunu, yukarıda maddi konuya ilişkin açıklamalarımızda belirtmiştik. Bunun dışında kazancın da mutlaka maddi bir kazanç olması gerekir (Özgenç, 2010). Yardım etme duygusunun tatmini, sevap kazanmak, iyilik zinciri oluşturmak gibi manevi kazançlar bu suçun oluşmasına vücut vermez.

Bununla birlikte kazanç için verilenin para olması zorunluyken, maddi kazancın muhakkak para olması gerekli değildir. Ödünç parayı, ödünç verilen miktardan daha fazla değere sahip bir mülkün kendisine vermesi karşılığında veren kişi de bu suçu işlemiş olacaktır (Parlar, 2010). Tefeciliğin kredi kartı vasıtasıyla işlenmesinde halinde ise hem ödünç verilen meblağ hem de kredi kartı borcu olarak bankaya ödenen meblağ, para olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tefecilik suçu ödünç paranın borç alana verilmesiyle tamamlanmış olmaktadır. Suçun tamamlanması için ödünç paranın karşılığının elde edilmiş olması şart değildir. Bunun elde edilip edilmemesinin suçun gerçekleşmesi bakımından bir etkisi yoktur (Uğur, 2007). Kredi kartı tefeciliğinde de aynı şekilde tefecilik suçunun tamamlanması paranın borç para alan kişiye verilmesiyle gerçekleşir. Bu konuda sadece anlamaya varılmış olması, suçun oluşumuna etki etmez.

Ancak 5237 s. TCK'daki açık düzenlemeye rağmen, tefecilik suçunun oluşumuna ilişkin Yargıtay uygulaması, uzunca bir süre kanuni düzenlemeden farklı geliştirdi. Nitekim 5237 sayılı TCK'nın 2005 yılında yürürlüğe girmesinden önce, Yargıtay uygulamasında tefecilik suçunun oluşması bakımından, birden fazla kişiye kazanç elde etmek için borç para verilmesi, bu faaliyetin sürekli ve sistemli olarak gerçekleştirilmesi gibi koşullar aranıyordu. Yargıtay tefecilik suçunun oluşması bakımından bu koşulları aramaya, 5237 s. TCK döneminde de devam etti (Örnek olarak bkz. Yargıtay 7. CD. 07.10.2009, 5900/10180). Ancak daha sonra yerinde olarak uygulamasını değiştirerek, kanunda tanımlanan fiilin bir kere gerçekleştirilmesi halinde de tefecilik suçunun oluşacağını kabul etmiştir (Örnek olarak bkz. Yargıtay 4. CD 14.03.2012, E.2011/20476, K.2012/5992)

Kredi kartı tefeciliği genelde şu şekillerde işlenmektedir: "Kredi kartı borcu ya da nakit paraya ihtiyacı olan kişi, pos tefeciye gidiyor. Pos tefeci ile örneğin 8 bin liralık borcu veya nakit para ihtiyacı için pazarlık yapıyor. 12 taksitte ödenmek üzere 10 bin liraya anlaşıyor. Pos tefeci 8 bin lirayı bankaya ödeyip, kredi kartı borcunu kapatıyor veya 8 bin lira nakit parayı o kişiye ödüyor. Aynı kredi kartından 10 bin liralık çekimi 12 ay taksitlendiriyor. Karşılığında 'mal satılmış gibi' belge veriliyor. Vatandaş da 10 bin lira borcunu taksitler halinde ödüyor. Olay kredi kartı faizinden daha düşük olduğu için vatandaşa cazip geliyor. Uzaktan baktığınızda olay mal satışı olarak gözüküyor. Aslında yapılan iş yüzde 25 komisyonla tefecilik oluyor... (Kızılot, 2012)"

Pos makinesinden komisyon olarak ifade edilen faiz ile birlikte toplam miktarı çeken tefeci, artık alacağı parayı da tahsil etmiş olmaktadır. Nitekim bu şekilde para alan kimse tefeciye değil; kredi kartını aldığı bankaya borçlu hale gelmektedir. Bu nedenle tefeciden para alan mağdur, ileride kredi kartı taksitlerini ödeyemezse, hukuki ihtilaf tefeci ile mağdur arasında değil; bilakis mağdur ile banka arasında ortaya çıkacaktır.

Tipik Manevi Unsur

Tefecilik suçu kasten işlenebilen bir suçtur. Ancak burada genel kast da yeterli değildir. Suç tipinde tefeciliğin oluşabilmesi için failin para kazanma amacıyla hareket etmesi aranmıştır. Dolayısıyla bu suçun manevi unsuru kazanç elde etme amacından oluşan özel kasttır (Meran, 2012). Fail bu özel kasta sahip olmaksızın söz konusu suçtan cezai sorumluluğu oluşmaz.

3.3 Hukuka Aykırılık

Ceza normu ile yasaklanmış tipik davranışların gerçekleştirilmesi hukuka aykırılığın karinesini oluşturur. Ancak bazı hallerde hukuk düzeni, tipiklikte formüle edilmiş olan yasağı hukuka uygunluk nedenleri denilen müsaade edici durumların mevcudiyeti halinde kaldırır. Böylece herhangi bir fiilin hukuka aykırı olduğu konusundaki kesin hüküm, ancak herhangi bir hukuka uygunluk nedeninin somut olayda bulunmaması halinde

verilebilir (Hakeri, 2007). İlgili kanunlarda öngörülen izinlerin alınması suretiyle, kazanç amaçlı ödünç para verilmesi hukuka uygun olacağından, hukuka aykırılık unsurunun eksikliğinden dolayı tefecilik suçu oluşmaz. Örneğin bankalar gibi özel kanunla kendilerine verilmiş izne dayalı olarak, kazanç elde etme amacıyla ödünç para veren kurumların eylemleri tefecilik suçunu oluşturmayacaktır. Bu bağlamda bu suç bakımından en sık rastlanan hukuka uygunluk sebebi kanun hükmünü icradır.

3.4 Kusurluluk

Kusurluluk failin fiilinin kınanabilirliğine ilişkin atfedilen değer yargısını ifade etmektedir (Koca-Üzülmez, 2008). Tefecilik suçunda kusurluluk bakımından özellik arzeden bir durum bulunmamaktadır. Dolayısıyla örneğin cebir-tehdit altında bu tür fiilleri işleyen kimseler bakımından kusurun bulunmaması nedeniyle cezai sorumluluk oluşmayacaktır.

4 Suçun Özel Beliriş Biçimleri

4.1 Teşebbüs

Teşebbüs kişinin işlemeyi kastettiği bir suçu elverişli hareketlerle doğrudan doğruya icraya başlayıp da elinde olmayan nedenlerle tamamlayamamasıdır (Hakeri, 2007). Tefecilik suçuna teşebbüs kanaatimizce mümkündür. Konuyu kredi kartı tefeciliği bağlamında ele alırsak, örneğin kazanç amacıyla verdiği parayı kişiye teslim ederken yakalanan kimse tefeciliğe teşebbüsten sorumlu olacaktır. Nitekim suçu işlemeye yönelik olarak doğrudan icra hareketlerine başlamış; ancak fiilini elinde olmayan nedenlerle tamamlayamamıştır.

4.2 İştirak

Suçta iştirak, tek bir kişi tarafından işlenebilen bir suçun, birden fazla kişinin bir araya gelmesiyle işlenmesi halinde söz konusu olur (Toroslu, 2005). Tefecilik suçu, tek bir kişi tarafından işlenebilen bir suç olması nedeniyle iştirake müsaittir (Meran 2012). Örneğin ortak çalışan iki kişiden birisi müşteri bulup diğeri pos cihazını kullanmak suretiyle kişileri borçlandırıyorlarsa müşterek fail olarak cezai sorumluluğa sahip olacaklardır. Benzer şekilde pos cihazına sahip bir işletmeci hiç aklında yokken, arkadaşının bu tür faaliyetlerde bulunması konusundaki telkinleriyle tefecilik yaparsa, arkadaşı azmettiren olarak kendisi ise fail olarak suçtan sorumlu olacaklardır. Kredi kartı tefeciliğini yapanların yanında genelde müşteriyle bankaya gidip kart borcunu sıfırlayan yardımcıları da vardır. Bu kişiler de tefecilik fiiline yardım eden olarak cezai sorumluluğa sahiptirler.

4.3 İctima

Kanunda tanımlanan suça ilişkin fiillerin bir defa gerçekleştirilmesi tefecilik suçunun meydana gelmesi bakımından yeterlidir. Dolayısıyla işlenen her bir fiil, fail bakımından kural olarak kanunda belirlenen cezanın ayrı ayrı uygulanmasını gerektirir. Kredi kartı tefeciliği üzerinden örneklerimize devam edersek, on farklı kişiye, kredi kartı vasıtasıyla kazanç elde etmek için para veren kimse, on kez tefecilik suçunu işlemiş olacaktır ve fiiller nedeniyle ayrı ayrı cezalandırılacaktır. Bununla birlikte fiilin zincirleme suç şeklinde de işlenmesi mümkündür. Örneğin bir kişiye kredi kartı vasıtasıyla kazanç elde etmek için para vermeye karar veren fail, bu tek suç işleme kararı kapsamında farklı zamanlarda bu kişiye karşı kredi kartı vasıtasıyla tefecilik suçunu işlese, zincirleme suç hükümlerinin uygulanması gerekecektir (TCK m.43). Bu bağlamda tek suç işleme kararı kapsamında işlenen fiiller için faile tek bir suçun cezası verilecek, daha sonra ceza, kanunda belirtilen oranlar dahilinde artırılarak belirlenecektir.

Bankalar Kanununun 151. maddesinde düzenlenen, izinsiz bankacılık faaliyetinde bulunma suçu kapsamındaki hareketlerden birisi olarak tefecilik sayılabilecek fiillerin işlenmesi söz konusu olabilir. Nitekim izinsiz bankacılık faaliyetinde bulunan gerçek veya tüzel kişilerde kazanç amacıyla ödünç para verme işlemleri gerçekleştirilebilirler. Bu durumda tefecilik eylemleri izinsiz bankacılık faaliyetini oluşturan eylemlerden birisi olduğu için failin sadece izinsiz bankacılık faaliyetinde bulunma suçundan cezalandırılması gerekir (Karakehya, 2008).

5 Cezai Müeyyide ve Takibat

Fiil karşılığında iki yıldan beş yıla kadar hapis ve beş bin güne kadar adli para cezası şeklinde cezai yaptırım öngörülmüştür. Dolayısıyla faile hem adli para cezası hem de hapis cezası uygulanacaktır. Adli para cezası bakımından alt sınır gösterilmediği için TCK'nın 52. maddesi gereğince beş gün adli para cezası şeklinde belirlenen alt sınır geçerlidir (Meran 2012).

Mahkeme hapis cezası ve adli para cezasını belirlerken öncelikle bu sınırlar arasında TCK'nın 61. maddesindeki ilkeleri göz önünde bulundurarak temel cezayı belirleyecek ve yine aynı maddede belirlenen düzenlemeler ışığında arttırma ve indirimlerle sonuç cezaya ulaşacaktır. Sonuç olarak belirlenen gün adli para cezası bakımından ise kişinin ekonomik durumu göz önünde bulundurularak her bir gün için yirmi ile yüz lira arasında bir miktar takdir edilecek, daha sonra bu miktar gün sayısı ile çarpılarak somut para cezasına ulaşılacaktır.

Bununla birlikte suçta kullanılan anapara ve suç kaynaklı olarak ortaya çıkan faiz miktarı da TCK'nın 54. maddesi gereğince müsadere edilecektir (Özgenç 2010).